

Solisten Dorota Siuda och dirigenten Christian Lindberg.

FOTO: UNN TIBA

Fanfar för kvinnor som vågar ta risker

KONSERT

Skippa helskägg

Berwaldhallen

BLÅSARSYMFONIKERNA

I de svenska generalprogrammen för säsongen 2008/09 var endast 10 av 823 verk skrivna av kvinnor: ett faktum som fick blivande kompositionsprofessorn Karin Rehnqvist att efter en depparvecka grunda nätverket Kvinnlig Anhopning av Svenska Tonsättare, förkortat Kvast.

Problemet är att det svenska musiklivet inte äger frågan. Det har ingen betydelse vad Kulturrådet lovade vid söndagens paneldebatt i Berwaldhallen eftersom marknaden behärskas av engelska agenter. Situationen kan betecknas som system-immanent ty utbudet i Stockholm skiljer sig inte nämnvärt från det i London: samma artister, samma repertoar. Dödläget kommer inte att brytas förrän orkestrarna skärper kraven på svensk repertoarkunskap innan de väljer ledare.

Blåsarsymfonikerna är undantaget som bekräftar regeln – ansvaret har nämligen anförtrotts en svensk som är lika kompetent som nyfiken: Christian Lindberg. Att han nu anpassar säsongen 2010/11 efter Kvasts önskemål är

Karin Dornbusch får Guldkvasten.

FOTO: UNN TIBA

inget under. Underligare vore om han inte blir nästa års mottagare av den nyinstittade Guldkvasten som premiärutdelades till ledaren av kammarmusikfestivalen i Båstad, Karin Dornbusch.

Att leta efter kvinnliga gener i musiken är lika lönlöst som att söka efter nationella drag. Skillnaden mellan vad männen kan tillåta sig jämfört med kvinnorna håller dessutom på att blekna bort. Annat var det 1830 då Fanny Mendelssohn skrev Ouvertyren som inledde konserten: lika idérika melodier som hos lillebror Felix men mycket mer inställd på konsensus.

De genusbestämda tabufunktionerna är dock fortfarande värda ett studium.

Inte heller polskan Dorota Siuda är inställd på att enbart beha-

ga. Hon har skinn på näsan precis som hennes landsmaninna Grazyna Bacewicz, vars tredje violinkonsert från 1948 hon spelade sakligt utan sötma men med en handfast fyllighet i tonen.

Bland de återstående nutida verken imponerade mest det yngsta, en tondikt i 60-talistisk stil av den i Sverige utbildade amerikanskan Molly Kien. Vid sidan av de punktartade mönstren av klangfärger i norskan Kari-Beate Tandbergs Modes and Moves och den hetsigt virtuosa sista satsen av fransyskan Ida Gotkovskys Brillante Symphonie utmärktes klangmolnen i Kiens 134340 Pluto av ett genuint symfoniskt handlag och motiviskt sammanhang.

Den inledande fanfaren av Joan Tower var tillägnad kvinnor som tar risker. Med tanke på att småflickorna på lekplatserna är vildare än pojkarna finns det hopp för Kvast även kommande säsonger.

CARL-GUNNAR ÅHLÉN

kultur@svd.se

Dirigent: Christian Lindberg. Dorota Siuda, violin. Marika Lagercrantz, programvärd. Musik av Tower, Mendelssohn-Hensel, Bacewicz, Eriksson, Tandberg, Kien, Gotkovsky